ISSN 0132-4462

ЛЮТИЙ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№4 (1142)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

МОЯ КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

ПОРТРЕТ ДАРМОЇДА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

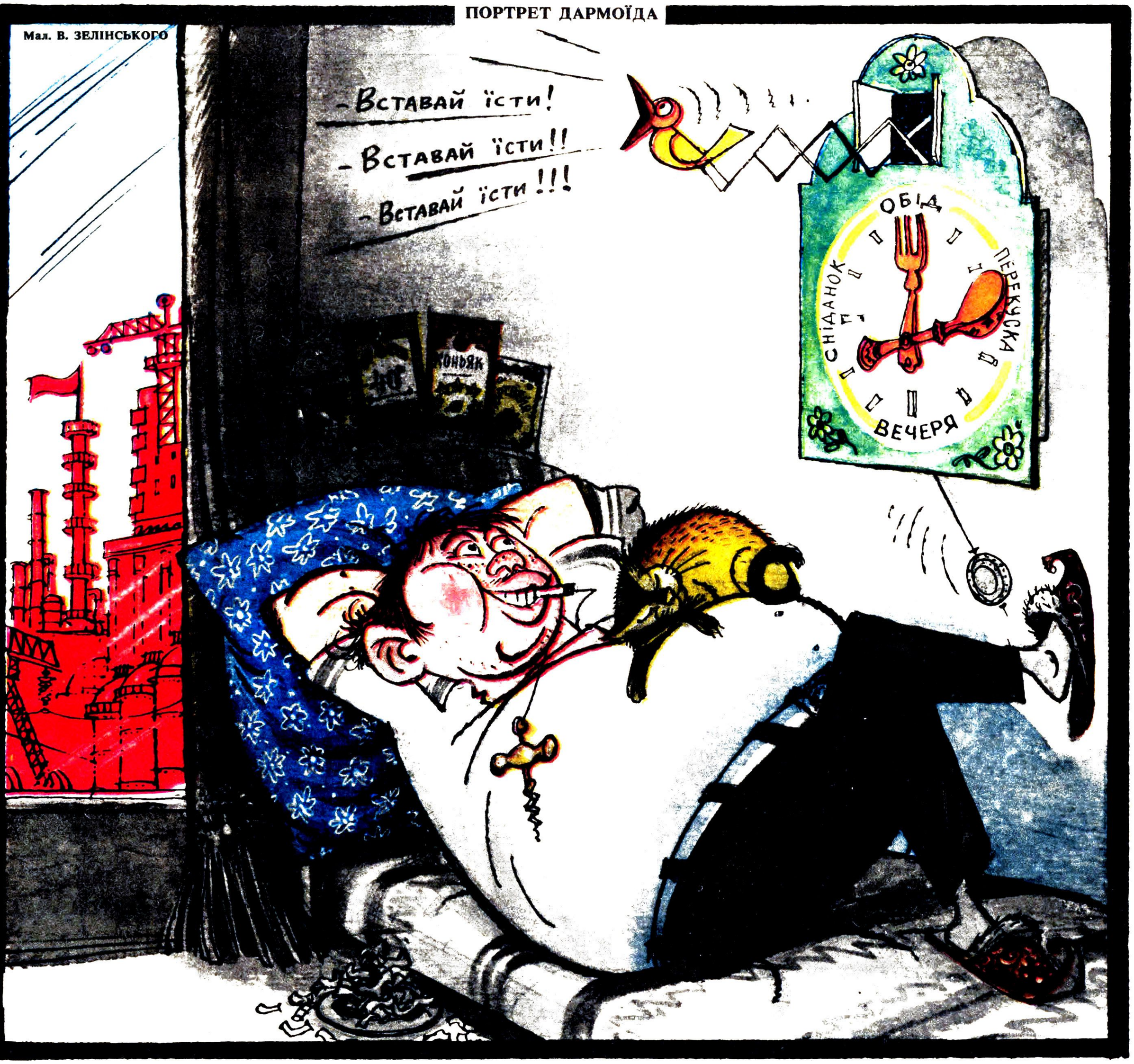

Живе цей лобур за чужий рахунок,
Працюють в нього пелька лиш та шлунок.
Не гріх, їй-бо, удатись до принуки,
Щоб в нього ще запрацювали й руки.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Пустіть і мене до себе, а то мої козенята повирастали та й вигнали мене з хати!..

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ЯК У КІНО

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Цікаві явища спостерігаються в різні пори року під час демонстрування кінофільмів у клубі села Вишневого Черняхівського району. Скажімо, на екрані пішов дощ — і в залі раптом починає накрапати, на екрані — мороз аж тріщить, і в залі без кожуха та валянків не всидиш. Спеціалісти висловлюють припущення, що причиною цих явищ служить дах, вірніше, його стан. А він такий, що в порівнянні з ним навіть решето може вважатись ідеальною покрівлею.

●

КОЖНОМУ — ПО ШОЛОМУ

ОДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). У магазинах спорттоварів м. Балти підвищеним попитом користуються мотоциклетні шоломи. В особливій пошані цей товар у жителів вулиці Радянської Армії. Кожен з них, від старого до найменшенького, носить шолом, хоч і не їздить на мотоциклі. Річ у тім, що стовпи електролінії на цій вулиці у такому стані, що можуть у першу-ліпшу хвилину звалитись комусь на голову. Оскільки керівники району електричних мереж не поспішають вживати заходів, мешканці вдалися до самозахисту.

●

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Як стало відомо з неперевірених джерел, райцентром Онуфріївкою, що на Кіровоградщині, уперто циркулюють чутки, буцімто облуправління зв'язку має намір повністю скоротити апарат райвузла зв'язку на чолі з начальником І. Ф. Кривощеєю, оскільки, мовляв, толку від них все одно ніякого: газети передплатникам доставляють на третій-четвертий день, хоч усі села зв'язані між собою дорогами з твердим покриттям, гучномовці в багатьох будинках здебільшого мовчать, телефони працюють так погано, що далі нікуди.

ТАП ТАП ТАП

В облуправлінні зв'язку кореспондента ТАП попросили заявити, що подібні чутки не мають під собою ніякого грунту. Ніяких скорочень не передбачається. Так що працюйте і далі спокійно, Іване Федоровичу!

●

ДІЖКА НЕ ПІДВЕДЕ!

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Керівництво пересувної механізованої колони № 305 та розрахункової дільниці «Сумсільбудмонтажкомплект» вирішило налагодити виробництво діжок на колесах. Таке рішення було прийнято після того, як будівельники шість років прововтузилися біля спорудженого ними водогону до тваринницької ферми колгоспу імені Чапаєва Конотопського району, але так і не змогли налагодити його безперебійну роботу.

«Підвозити воду діжками — набагато надійніше! Діжка не підведе!» — заспокоюють будівельники тваринників, які змушені більше 3 тисяч нетелів напувати з відер.

●

БЕЗ ВИХІДНИХ

РОВЕНСЬКА область. (Власкор ТАП). Останнім часом без вихідних стали працювати лікарі-стоматологи Гощанської районної лікарні. Проте пацієнтів під дверима їхніх кабінетів не поменшало. Річ у тім, що працівники місцевої хлібопекарні, виготовляючи хліб, не забувають запікати в нього всілякі тверді предмети, зокрема — цвяхи. Отож у стоматологів тепер, як-то кажуть, гаряча пора.

Благодійники з Біологічної

Мені в житті ні разу не доводилося бути свідком залізничної катастрофи. Мабуть, на щастя. Зате в кіно бачив такі катастрофи не раз.

От підкладають під рейки вибухівку... А поїзд мчить з великою швидкістю. Мчить, наближається, і раптом — ба-бах! Паровоз перевертається, вагони летять шкереберть, у повітрі — тріски, залізяки. Жах!

Згодом, коли я став старшим, то дізнався, що при зйомках таких жахливих епізодів використовують різні кінотрюки. Замість справжніх паровозів і вагонів, у прірву летять макети. Від такого відкриття враження моє, ясна річ, дещо поблякло. Навіть було трохи ніяково, що мене, глядача, обманюють. Заспокоювало, однак, те, що жертви, яких завжди вимагає мистецтво взагалі, а кіномистецтво зокрема, в даному разі помітно зменшені, вагони залишилися цілими, все обійшлося значно дешевшими макетами.

А вже зовсім недавно я дізнався, що неабиякого ефекту (не гіршого, ніж у кіно) можна досягти в реальному житті, причому зовсім без вибухівки і навіть без горезвісного, винного у всьому стрілочника, котрий не туди перевів стрілку...

У житті, виявляється, добитися гідного ефекту можна значно простіше.

На станції Великий Любінь (на Львівщині) робітники Городоцького кар'єроуправління (директор тов. Мормель) поставили вагони під вантажем, але забули їх як слід закріпити. А вони постояли-постояли та й покотилися собі згори. Ефект — краще нікуди! Дев'ятнадцять вагонів після цього самокатання стали інвалідами, а два з них покалічилися так, що їх відразу переправили в металобрухт. Таким чином план здачі вторинної сировини кар'єроуправління, безумовно, виконає. Але чи виконає воно без тих дев'ятнадцяти вагонів свій план,— за це я поручитися не можу.

Через що це сталося? Через звичайне випадкове нехлюйство, скаже читач. І я погоджусь. Хіба з одним застереженням. Чи ж буває нехлюйство випадковим? Я, приміром, гадаю, що не буває.

У цій думці мене утверджує, зокрема, й досвід директора Миколаївського гірничо-цементного комбінату А. О. Постоловського. Специфіка цементного виробництва, як відомо, вимагає, щоб сировина подавалася з кар'єру безперервно. Отже, вагони, навантажені й порожні, снують туди-сюди цілодобово. Під'їзні колії на комбінаті — це, так би мовити, один з основних елементів технологічного циклу. А цей елемент, за твердженням спеціалістів, перебуває в такому занедбаному стані, що вагонам інколи краще прокотитися просто по землі, аніж по колії. Шпали тут погнили, рейки розповзаються, колії закарщені. Навіть не беручи у вагонів інтерв'ю, кожен може здогадатися, як незатишно вони себе почувають. Більше того: вони часто, принаймні, значно частіше, ніж це потрібно для технологічного циклу, ламаються.

Це, як кажуть, раз. Та є ще й два. Свого часу Комітет стандартів СРСР видав спеціальну брошуру під назвою «Загальні вимоги для забезпечення схоронності при проведенні вантажно-розвантажувальних робіт». У цій спеціальній брошурі є спеціальний пункт, котрий вказує, що при таких роботах грейфери повинні бути не ширше 2,5 метра. А на Миколаївському комбінаті вже не перший рік використовують грейфери завширшки 3,2 метра. Такий розширений грейфер через свою негабаритність часто-густо вгризається своїми могутніми зубами в стіни вагона. Вагони цього не люблять, а стіни не витримують.

І ось результат: за минулий і позаминулий роки на комбінаті близько півтори сотні вагонів достроково пішли в ремонт, хоч могли ще довго возити вантажі.

Щодо занехаяності під'їзних шляхів з миколаївськими цементниками можуть гідно змагатися ровеньські хіміки. Завдяки цьому у виробничому об'єднанні «Азот», керованому Б. М. Брезгіним, торік успішно й достроково вийшло з ладу понад двадцять цілком здорових вагонів.

Слід сказати, що від виробничників часто-густо не відстають і самі залізничники. На станції Львів, де начальником П. С. Бадюк, бракує регулювальників швидкості розпуску вагонів при маневрових роботах. А коли швидкості не регулюють, то вагони, за виразом спеціалістів, часто співударяються з більшою, ніж треба, силою. Отак торік вагони вдарялися двадцять один раз — і двадцять один вагон повезли ремонтувати.

З переліченних тут підприємств, а також багатьох не названих, де також досить успішно справляються з ламанням вагонів,— з усіх цих підприємств часто чути стогін: «Нам бракує вагонів!», «Дайте вагони!» Отак самі стогнуть, самі молять і... самі ламають.

За два останні роки на Львівській залізниці півтори тисячі вагонів вийшли в ремонт, не доїздивши свого амортизаційного строку. За статистичними даними, середній час перебування вагона в поточному ремонті складає тут 15,4 години. Перемножимо — виходить втрачено понад двадцять три тисячі вагоно-годин. Уявляєте, скільки вантажів могли б вивезти ці вагони за ці години. Але нема чого уявляти. Бо вагони не їздили, а стояли. І, звісно, цим самим зробили свій посильний внесок у те, що Львівська залізниця, як і ряд інших залізниць, розташованих на території республіки, вимучує план перевезень.

Ось такий ефект вийшов. І це без вибухів. Без будь-яких кінотрюків. Яке вже тут кіно! Скорше, біда.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Може, десь і по-іншому, а от у Харкові останнім часом абсолютно ніякої проблеми з лісом не існує. Мається на увазі, зрозуміло, не той ліс, що буяє зеленошумними кронами, дає нам кисень і оленьки. А той, який вже зрубано, попиляно, постругано і який готовий для будівництва.

Так отакого лісу, повторюємо, в Харкові та на його околицях аж ніяк не бракує. Сядьте лишень на електричку чи автобус і побувайте у приміських селищах Коротичі, Хорошеві, Готвальді, Печенігах. Зводяться пристойні садиби, гаражі, за сучасним словом будівельного мистецтва споруджуються дачі та інші об'єкти індивідуальної забудови. А всього цього, певна річ, без лісу не піднімеш. Та й у самому Харкові повним ходом іде приватне будівництво. І ніде від господарів цих об'єктів ви не почуєте, що з лісом, мовляв, тугувато. Навпаки.

— Вищий клас! — повідає один.

— Чого гріха таїти,— підтвердить другий.— Якщо хочеш — знайдеш.

— Було б бажання,— задоволено посміхнеться третій.

І все це — чистісінька правда.

Якщо комусь закортить ремонтом власної домівки зайнятися, гараж чи дачку в районі Мерефи або Хорошева вшкварити, то такий будівельник-індивідуаліст не прямує до магазинів будматеріалів, а негайно топче стежечку на вулицю Біологічну. Саме там розкинув свої володіння деревообробний комбінат виробничого об'єднання «Харківзалізобетон». Не один рік очолює його Юрій Анатолійович Морозов. Людина він ділова і на деревині розуміється. До його кабінету інколи навіть цілі черги утворюються. А по той бік дверей, у самому директорському кабінеті, точаться короткі, але суто ділові розмови.

— Мені ж і небагато, Юрію Анатолійовичу,— просить Морозова черговий клієнт.

— Ні-ні, що ви! Не можу. Адже ми не торговельна організація,— стає на державну позицію директор.

— Отих дощок кубів три, не більше...

— А у мене план...— металу в голосі вже не чути.

— І стружкових плит метрів п'ятдесят.

— Усе ж воно фондове...— аж плаче бідолашний Ю. Морозов.

— Майте вже ласку.

Хтось колись сказав, що серце — не камінь. У Юрія Анатолійовича, його заступника Анатолія Івановича Пустовойченка воно теж не з граніту. По черзі то в одного, то в другого воно не витримує. Лунає коротке: «Давайте вашу заяву!»,— і задоволений забудовник-індивідуаліст підстрибом біжить шукати транспорт. За годину-дві навантажений до краю «газон» або й габаритніша машина повільно випливає з воріт ДОКу. У такий спосіб щомісяця щедрі керівники комбінату обслуговують по півсотні, а то й більше клієнтів.

Та не лише індивідуальними забудовниками обмежується сфера благодіянь доброчинців з Біологічної. Поодинці і групами на подвір'я комбінату сунуть представники господарських служб' різних підприємств міста. Тут уже гав не лови.

— Ви звідки?

— З плиткового заводу.

— Це ж чудово! Ми вам — ліс, ви нам — плитку.

Дошки — на цеглу. Лиштви — на асфальт. Віконні блоки — на суху штукатурку. Баш на баш. Я — тобі, ти—мені.

З магазинів, управління автозаправних станцій, житлово-експлуатаційних об'єднань, оптово-роздрібних комбінатів, райвиконкомів, різноманітних баз, заводів і фабрик — звідки лиш не турбують щедрого Ю. А. Морозова! І кожному незручно відмовити. Усіх жалко. І на офіційних бланках-проханнях директор милостиво виводить: «Відпустити», «Дозволяю», «В порядку винятку подати допомогу»...

Цей самий «виняток» склав у минулому році понад 16 тисяч квадратних метрів дерево-стружкових плит, майже 4 тисячі квадратних метрів дверних та віконних блоків, понад 20 тисяч погонних метрів рейок та різноманітних плінтусів і лиштв. А про самі дошки годі й казати: їх продано не за призначенням на десятки тисяч карбованців.

Правда, у керівників комбінату є непоганий щит. Ним у разі потреби можна затулитися від не вельми прискіпливих перевірок.

— Еге ж, відпускаємо, продаємо,— відверто зізнаються вони.— Так для наших же працівників. Аякже! У нас же існує колективна угода. За нею ми можемо подавати своїм працівникам допомогу у вигляді отих самих рейок, дощок та іншої деревʼяної штукенції.

Чудова угода! Прикрився нею і розбазарюй народне добро. Не треба бути Шерлоком Холмсом, щоб виявити: окрім власних працівників, комбінат обслуговує, і досить щедро, й таких осіб, які до нього абсолютно ніякого відношення не мають. Можливо, тому майже всі договірні цифри керівництвом комбінату перекриваються в десять, а то й у двадцять разів. Деревоволокнистих плит ДОК продає щомісяця річну дозволену норму. За колективною угодою він має право відпустити власним працівникам 500 квадратних метрів ДСП, а продається її щороку ледь не 20 тисяч квадратних метрів! Словом, торгівля йде досить жваво.

А як же, спитаєте, стоїть справа з тими клієнтами, які — не в порядку винятку? З тими, котрих деревообробники повинні постачати в обов'язковому порядку? Згідно з державним планом, котрий, як відомо, для кожного підприємства — закон?

Отут, прямо скажемо, діла не блискучі. Безпосередній клієнт — домобудівний комбінат № 1 — відчуває з отим самим фондовим лісом серйозні перебої. Постирчать-постирчать його машини під воріткми такого гостинного для інших, неплановых відвідувачів, ДОКу — і часто-густо, спіймавши обличчя, вертають додому порожняком.

А будова не жде. І якщо врахувати, яке широке житлове будівництво ведеться у Харкові, то можна легко собі уявити, до чого все це призводить: до зриву строків введення в дію сотень і сотень квартир. Ось чим, як бачите, обертається доброта благодійників з Біологічної та їхнього безпосереднього патрона — об'єднання «Харківзалізобетон», очолюваного генеральним директором Андрієм Даниловичем Носачем. Попались би ці благодійники на очі тим громадянам, які через їхню ласку вчасно не одержали житла!

А що? Чому б і справді такої зустрічі не влаштувати? Дуже повчальна, гадаємо, була б зустріч!

І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хтось колись сказав, що грубість, лайливе слово — це бумеранг: рано чи пізно до тебе ж і повернеться. Та ще й боляче вдарить.

Завідуюча магазином № 8 у селищі Дмитрівка (Чернігівська обл.) Кладкова Н. В. щедро сипала образливими словами, а заразом ще й обважувала, обраховувала покупців. І от бумеранг повернувся: мешканці селища поскаржилися до Перця на отаку активну «діяльність» завідуючої магазином.

Як повідомив начальник Бахмацького райвідділу внутрішніх справ А. І. Резнев, за зловживання службовим становищем, грубе порушення правил радянської торгівлі Кладкову Н. В. з роботи звільнено.

Коли підведено риску

ГУМОРЕСКА

ПЕРЕСЯДЬКО доповідати почав ще з порога:

— Семене Кириковичу, главк настійно пропонує нам провести збори ще в цьому місяці. Обговорити на них причини недовиконання і заходи по забезпеченню.

Правду кажучи, главк міг зажадати і чогось більшого. «Рембутуттара» планів хронічно не виконувала. Висновки трьох останніх комісій, які вивчали її роботу, були невтішними. Кількість скарг обурених замовників день у день зростала. Начальника контори товариша Свербиченка вже кілька разів намагалися заманити до главку на серйозну й остаточну розмову. Нічого, щоправда, з того не виходило. Семен Кирикович — стріляний вовк. До главку посилав свого заступника, а сам відсиджувався, чекаючи кращих часів, тих благословенних днів, коли про «Рембутуттару» знову надовго забудуть керівники головного управління.

Досі ця обережна тактика себе виправдувала. От і сьогодні все обійшлося. Збори пропонують провести. Будь ласка! Скільки завгодно. З будь-яким порядком денним.

Однак Семена Кириковича ця пропозиція чомусь не потішила.

— Кажеш, до кінця місяця? Тобто, сьогодні або, в крайньому разі, завтра? Відірвались в тому главку від життя. Наших специфічних умов не враховують. Ми з тобою, Ларивоне, що замислили? Який план розробили по організації перевиконання? Забув? Наша контора вся, в повному складі, на об'єкти сьогодні виїжджає. Для подання методичної допомоги і остаточної реалізації попередніх накреслень. Я вже й відрядження попідписував. Народ чемодани пакує. Піднесення в колективі — півроку ніхто нікуди не виїздив. Кошти на відрядження пропадають. А кошти й зрізати можуть. Далеко ми тоді заїдемо? Недовиконання переросте у невиконання, і попередні накреслення залишаться нереалізованими. Ні, нема у них там, у главку, перспективного бачення.

— Це точно, Семене Кириковичу, нічого в них немає,— і собі підхопив критичну тему Пересядько, якому ще п'ять хвилин тому збори видавалися щедрим дарунком долі. — У них нема, а у вас! Все охоплюєте одним поглядом, орел ви наш сизокрилий.

— Ти мені це кинь, Ларивоне! Не передавай куті меду. Хто я такий — сам знаю. Ти мені давай не лестощі, а конкретні пропозиції, як оту главківську вказівку виконати, справі не зашкодивши. Думай, і я буду думати. Тільки про піднесення, яке панує в колективі, не забувай.

Думали довго. Повертали і так і сяк — нічого не виходить.

— Доводиться все-таки колективний виїзд відкласти. Проведемо збори. Сьогодні або завтра.

— А післязавтра нам зріжуть кошти на відрядження! — вибухнув Семен Кирикович.

— Зріжуть,— змушений був визнати неминучість якихось втрат Ларивон Пересядько.— Є, правда, один вихід.

— Ну, не тягни, не тягни з мене жили, Ларивоне. Думай про нервові клітини свого керівництва.

— Хай народ' їде,— почав обережно Ларивон Леонідович.— А ми запишемо, наче той народ сидів на зборах.

Важко було Пересядьку виходити з такою ризикованою пропозицією. Слабких місць у ній було так багато, що навіть Семен Кирикович їх усі одразу порахував.

— Ти куди нас штовхаєш?! Та нас за це!.. У двадцять чотири години! Як таких, що очі замилюють і приписують. Думай, Ларивоне, думай. Це тобі, до речі, за штатним розкладом належить робити.

Згадка про штатний розклад, здається, мобілізувала всі інтелектуальні можливості Пересядька.

— Тоді проведемо збори за скороченою стенограмою.

— Це ж як? — зацікавився Свербиченко.

— Власне, протокол буде не скороченим. А все інше скоротимо, так щоб до відходу першого вечірнього поїзда вкластися. Скажімо, так. Я головую (це неодмінна умова — інший не впорається). Отже, я головую і з копита пропоную вашу доповідь про окремі недоліки і світлі перспективи не зачитувати, а зразу включити до протоколу зборів. Хто захоче, потім із нею ознайомиться. Таких, я думаю, не знайдеться.

— Ну, чому ж... Мої доповіді взагалі користуються популярністю.

— Не перебивайте, Семене Кириковичу, бо часу в нас обмаль. Тож доповідь ми включаємо до протоколу. Далі випускаємо першого промовця. Поки він доплентається до трибуни, я встигаю проголосувати за пропозицію і його не слухати, а прямо долучити до протоколу. За цією схемою пускаємо всіх інших. Скільки нам треба?

— Думаю, п'ять-шість вистачить. Що тут багато говорити, працювати треба. Працювати!

— Можна й десять,— великодушно погодився на більше Пересядько.— Десять — це солідно. Велика розмова на зборах була! Активність високу виявили і розуміння відповідальності. Хай комісії перевіряють. І до главку з таким протоколом не соромно буде поткнутися. Доповідаємо: вашу вказівку виконано, збори проведено, чекайте позитивних зрушень.

— А якщо Рогачівський захоче все-таки виступити? — Свербиченко кинув на терези свій останній сумнів. Рогачівський — хлопець йоршистий, з формалізмом і казенщиною воює.

— Поки він надумає, второпає, що й до чого, я вношу пропозицію — підвести риску під списком виступаючих. А відтак ми його виступ до протоколу можемо не включати. Риску ж підведено.

Свербиченко зиркнув на годинник і наказав рішуче:

— Збирай людей, Ларивоне. Перший вечірній поїзд через сорок хвилин.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

АВТОСТОВП. ПРИПИСНА ІСТИНА.
ВОДОЛЯКАРНЯ.
ЛІКЕРНЯНИЙ ЛИСТОК. **В. ВЛАСЮК.**

Р. ЮЗВА. м. Кіровоград.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Добре, хоч додумалися на зупинку прислати масовика-витівника: не так скучно автобуса ждати...

ЕКОНОМІЯ

ГУМОРЕСКА

— Шановні товариші! — над столом президії підвівся начальник цеху.— На сьогоднішніх зборах я хочу знов підняти питання про невиправдане перевитрачання електроенергії. Всі ви знаєте, і не треба нагадувати, що розумне користування електрикою — одна з найголовніших складових у боротьбі за економію і бережливість. Отже, давайте разом подумаємо, як нам найскоріш вирішити це важливе питання. Слово для доповіді надається товаришу Іваненку, відповідальному за економію.

По якійсь хвилині, прочимчикувавши з глибин аудиторії, на трибуну піднявся Іваненко. З його полум'яної та пристрасної промови кожному стало відомо, скільки коштує хвилина витрачання електроенергії в масштабах дільниці, цеху, заводу, району та міста. Аудиторія зрозуміла, що до освітлення треба ставитись дбайливо, а до самого питання — з усією відповідальністю.

Після доповідача слово взяв передовик виробництва Петренко.

— До проблеми ощадливості електроенергії треба знайти комплексний підхід,— заохотив він збори, стискаючи в руці гайковий ключ.— Бо діло — труба!

— Вірно говорить! — підвівся слюсар Василенко.— Я пропоную під кожним вимикачем причепити плакат: «Увімкнув — вимкни!»

— Хе, плакат! — крикнув з місця раціоналізатор Сидорчук,— треба впровадити мою рацпропозицію — тиратронний вимикач на мікромодулях. Ось подивіться! — і він мерщій побіг до столу президії, розгортаючи на ходу рулон з кресленнями.

Члени президії схилилися над схемою. До перших рядів аудиторії долітали уривки фраз: «тиристор», «схвалити», «блок», «чудово»...

Аж раптом тишу порушив сухий, короткий звук, неначе постріл. Начальник цеху рвучко підвівся та здивовано глянув на прибиральницю тьотю Галю, яка зніяковіло зупинилася біля дверей, очевидно, теж злякавшись цього звуку.

— Пробачте, будь ласка,— несміливо сказала жінка, раптом опинившись у центрі уваги аудиторії,— я тільки світло в залі вимкнула, навіщо ж воно горітиме...

Начальник цеху поглянув у вікно і примружився — надворі нещадно сліпило сонце...

Леонід КУРОХТА.

м. Харків.

ПАЦЮК І ГОРОБЕЦЬ

БАЙКА

Пацюк, що біля току жив,
Тихесенько собі зерно точив.
Аж звідки не візьмися —
Горобець
Й почав сердито цвірінчати:
— А щоб тебе вхопив, злодюго,
грець,
Хапуга ти проклятий!
А щоб тобі сто болячок у спину!..
— Мовчи, поганий сину,—
Сказав Пацюк,— і ти, я знаю,
не з святих!
Бери... і не одну зернину...—
І Горобець... затих.

* * *

Печально, але факт: бувають
горобці,
В яких вся чесність лиш
на язиці!

Степан КОСТЕНКО.

м. Полтава.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

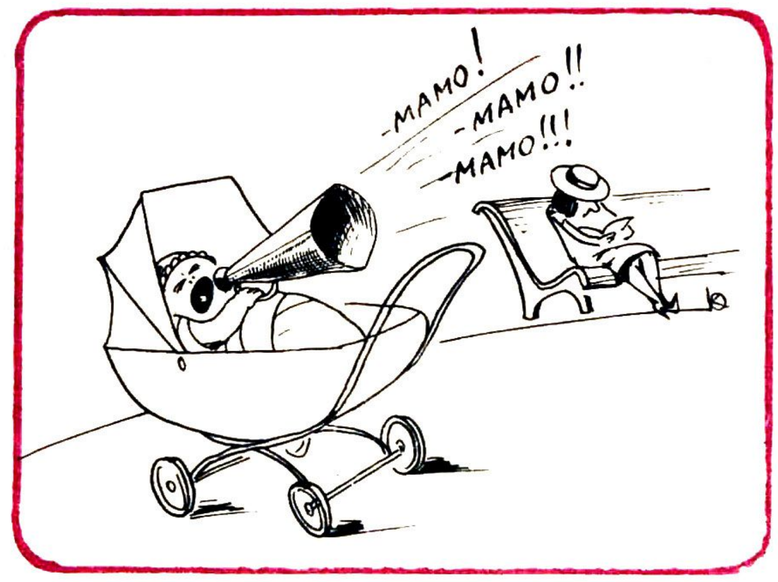

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

Без слів.

Мал. В. ВЛАСОВСЬКОГО

— Ти моя рибонько!..

Чиїми вустами глаголить істина...

Хтось, звичайно, скаже: вустами дитини. Цілком вірно. Але якщо це стосується виробництва, істина глаголить вустами чесних і свідомих трударів, котрі додержуються дисципліни й високо несуть свою робітничу гідність та честь. Саме за цим принципом живуть і працюють колективи трубного заводу імені 50-річчя Радянської України, заводу продтоварів, загону № 5 (автоколони № 2191), меблевої і швейної фабрик та інших підприємств у Новомосковську Дніпропетровської області. Але в тому квітучому місті над тихою річкою Самарою нараховується майже півсотні великих і малих підприємств, і на деяких із них поняття робітничої честі, ставлення до своїх обов'язків зовсім інше...

Дванадцята година дня. Пивбар. Над столиком посхилялися четверо. На вигляд — ніби робітники. Під ногами валяються дві пляшки — з-під горілки і з-під вина. Співпляшники попивають пивце й жваво бесідують.

1-й співпляшник. ...І все-таки, хлопці, я вважаю, що в нашій механізованій колоні № 24 начальник — во! (показує великий палець). Андрій Павлович Олійник так любить рідний колектив, що своєму керівництву у трест «Полтавасільелектромережбуд» дає зменшені цифри про те, скільки нашого брата, любителя випити, потрапило у медвитверезник... А який у нас дружний і згуртований колектив! Знаєте Геннадія Кислого — отого, що торік своїм газоном «Запорожця» підбив? Так от, набрався він під зав'язку, затіяв на роботі бійку, ну, його втихомирили, сказали: «Ти, хлопче, не шуми, а ляж он там під своєю машиною й поспи». Так він, замість того, щоб культурненько подрихнути до кінця робочого дня, сів на свого газона, рвонув за ворота і з усього маху «поцілувався» з машиною Хоменка — із нашої ж колони. Ну, колектив у нас дружний, згуртований, негайно зібралися профспілкові збори, то так уже шпетили Кислого, так шпетили, що пір'я з нього летіло! Тоді ж винесли рішення передати справу в народний суд. Кислий став себе бити в груди, поклявся ніколи спиртного й не нюхати, не прогулювати і т. д., й т. п. Одне слово, хлопці, казав те, що ми з вами завжди кажемо, коли після прогулів чи іншого чого нас обговорюють та картають. У колективу душа не камінь — справу до суду не передали. Кислий так розхвилювався, що на радощах упік півлітрягу оковитої, скочив на свого мотоцикла і травмував жінку. Не свою, звичайно. Думаю, що і цього разу наш згуртований колектив і керівництво захистять його, бо ж треба розуміти душевний стан людини...

2-й співпляшник. А як у вас із?..

1-й співпляшник *(перебиває)*. З планом? Не виконали, звичайно.

2-й співпляшник. Та ні, я не про те, план ми теж не виконали. Як у вас із епістолярною творчістю?

1-й, 3-й і 4-й співпляшники *(разом)*. З чим-чим?!

2-й співпляшник. От темнота необразована... Ну, коли хто зробив прогул, то яке пише пояснення — уторопали? Бо в нашій пересувній механізованій колоні № 14 Дніпропетровського облміжколгоспбуду — що не напиши, всьому вірять, усе проходить. Приміром, пилорамник Кириленко гуляв майже тиждень, а потім накатав начальнику ПМК Станіславу Степановичу Раку: «Небил на работе в связи с тем, що болєлі глаза. Я врачу не обращався, лечил глаза сам». Або: прилемзав водій Сухоребрий на роботу під хмелем і дає письмове пояснення, що він не п'яний, а тільки «...Прийшов із запахом алкоголя, потому как било три года супружеской жизні і я употребив спиртное».

3-й співпляшник. Хе, знайшов, чим здивувати. У нас на заводі залізобетонних виробів теж мастаки писать. От мій приятель, електрозварник Віктор Мадей майже два тижні не був на роботі, а коли прийшов, то я ще йому допомагав зварганити таке пояснення на ім'я директора заводу товариша Крощенкіна: «Була зарплата, пив, потім заболів. Лікаря не викликав, бо боявся операції». А муляр Яків Сасюк ні греця й не придумував, а написав чесно, як воно насправді: «Отримав зарплату й пішов гулять з 10 по 29 вересня...» І нічого їм обом не було — як з гуски вода...

1-й співпляшник. А що ж може бути? Ну, полають, позбавлять прогресивки, а якщо дужче допечуть, то звільнишся за власним бажанням. У нашій мехколоні № 24 це — запросто. От, скажімо, прогуляв Анатолій Головачук чотири дні, а на засіданні цехкому спокійно заявив: «З приводу своїх прогулів пояснювати нічого не буду, прошу звільнити мене за власним бажанням...»

2-й, 3-й і 4-й співпляшники *(разом)*. Ну, цього ще не вистачало, щоб за прогули суворо карали! Якби таке чинили, то ми б не рахувалися робітниками на своїх підприємствах і не пили б оце тут... А так — живемо...

2-й співпляшник. Але що б ви, братці, не казали, а наше ПМК-14 заткне ваші підприємства за плинністю кадрів — і начальницьких, і рядових. Де, скажіть, щороку змінюється по два-три начальники й головні інженери? А у нас змінюються. Робітників (це сам чув, говорили у відділі кадрів) у 1981 році прийняли 123, а звільнили 112. За вісім місяців 1982 року прийняли 48, а звільнили 37. Що, заціпило? То ж то... Або візьмемо прогули. Знаєте, як це діло у нас прогресує! Якщо в 1981 році зроблено 92 прогули, то лише за вісім місяців вісімдесят другого — 149. Не пасемо ми задніх і щодо відвідування медвитверезника...

4-й співпляшник. Те-те-те, ось тут, друже, не спіши попереду батька в пекло. Відносно перебування у витверезнику наш комбінат хлібопродуктів заткне за пояс не тільки ПМК-14, а всі підприємства Новомосковська. Уяви — у нас 360 працівників. У 1981 році побували в медвитверезнику — 37. За вісімдесят другий, правда, підсумків ще не підбивали. Фотовітрина біля витверезника «Вони ганьблять наше місто» майже не буває без наших представників. Якщо не вірите, підіть подивіться: там і зараз висить фотографія вантажника Садольського — розпатланий, язика показує... І щодо прогулоднів ми даєм жару. За одинадцять місяців 1982 року — 149! Але у вісімдесят першому аж 297 було. Сам чув ці дані. Сергій Оникійович Шелест, наш директор, викликав мене на чергову бесіду, після прогулу, то я стояв, а він у цей час із кимось по телефону про це балакав. Отож, мені думається, що на комбінаті хлібопродуктів створені найкращі умови для нашого брата — любителя випити й прогуляти. Що, може, не згодні?

Співпляшники не встигли відповісти, бо на порозі пивбару виросло два міліціонери. Крізь відчинені двері видно спец. машину. Якусь мить панувала пауза — схожа на фінальну сцену з «Ревізора». Затим співпляшники заметушилися, загукали: «Полундра! Капітан Онищенко не дрімає!», «Це ж треба, уже вдень порядних пияків хапають!» «Знову — профілактика в Лук'яненка!», «Неподобство! Я буду скаржитись, куди тягнете робочого чоловіка?!.»

Що ж, начальник новомосковського медвитверезника капітан В. І. Онищенко і справді не дрімає, так, як і його бойовий помічник сержант В. П. Лук'яненко, якому підпорядкований кабінет профілактики. Вони свої обов'язки знають і спуску ханигам не дають. Не те, що деякі керівники підприємств. І не те, що декотрі приятелі-жалільники (на кшталт лібералів із механізованої колони № 24), які, спекулюючи високим ім'ям «колектив», беруть під захист злісного хулігана й затятого прогульника. Не їхніми вустами глаголить істина. А глаголить вона вустами чесних і принципових представників робітничого класу, таких, як робітниця швейної фабрики Н. А. Іваненко, котра сказала: «Дисципліна починається не з прохідної, не з начальника цеху чи директора фабрики, а з нас самих, з робочої людини». Глаголить істина вустами бригадира трубного заводу В. І. Бровка, який твердо й безапеляційно заявив, що «...Прояви безсовісного ставлення до трудової дисципліни й дармоїдство треба випікати розпеченим залізом...»

Ось так. Іншої істини й не повинно бути! І це нехай зарубають собі на носі завсідники пивбарів та інші ледацюги, що компрометують високе й почесне звання — робітник.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

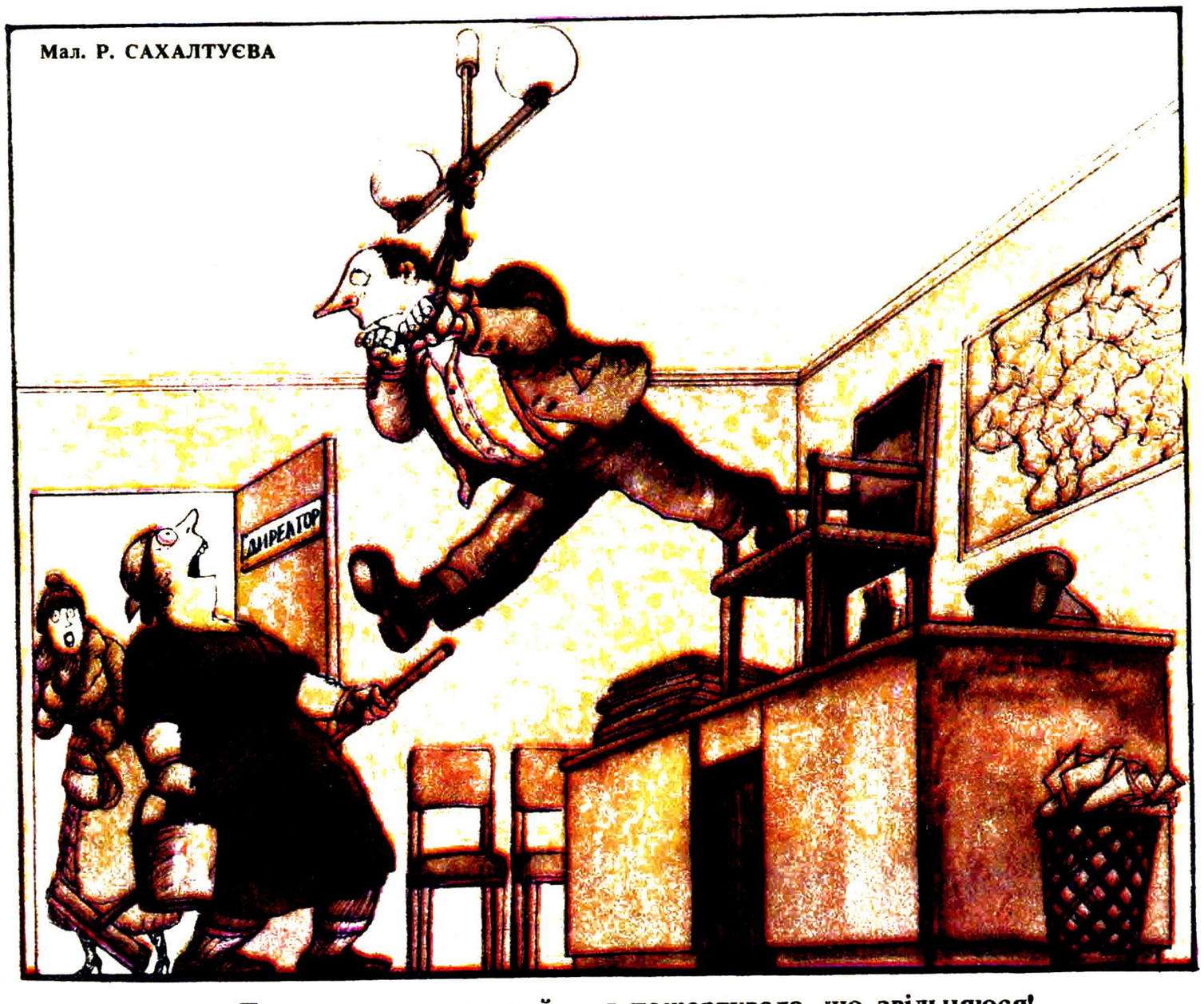

— Та що ви, дорогенький,— я пожартувала, що звільняюся!..

Незвичайні ситуації

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Оце я збирав на машину, але віддаю державі. Хай це буде компенсація за потруєну моїм заводом рибу...

Мал. Ю. ПОПАДЮКА

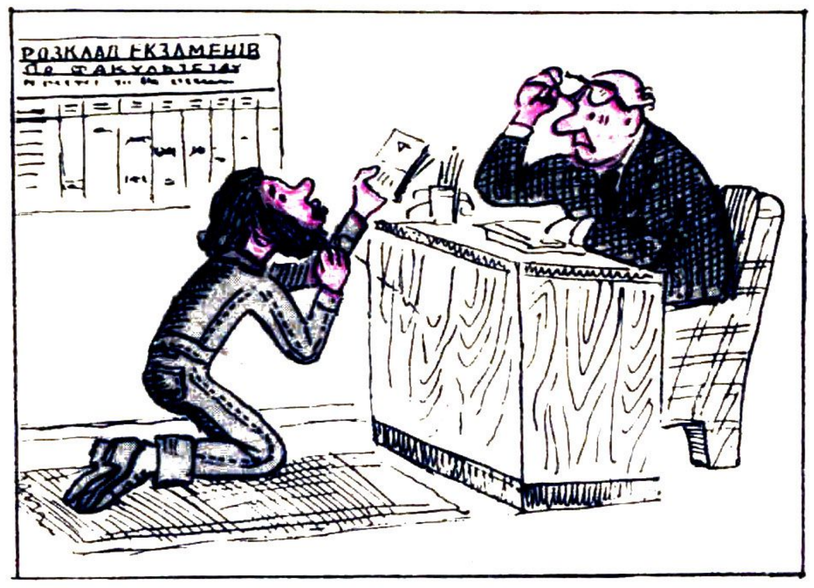

— Благаю, професоре: виправте цю четвірку на трійку: адже я часто прогулював ваші лекції, та й взагалі посередньо знаю ваш предмет!..

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Мій чоловік — декан, дядько — завкафедрою... Не могли ж ми допустити, щоб у цей же вуз і наш Гриня вступав!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

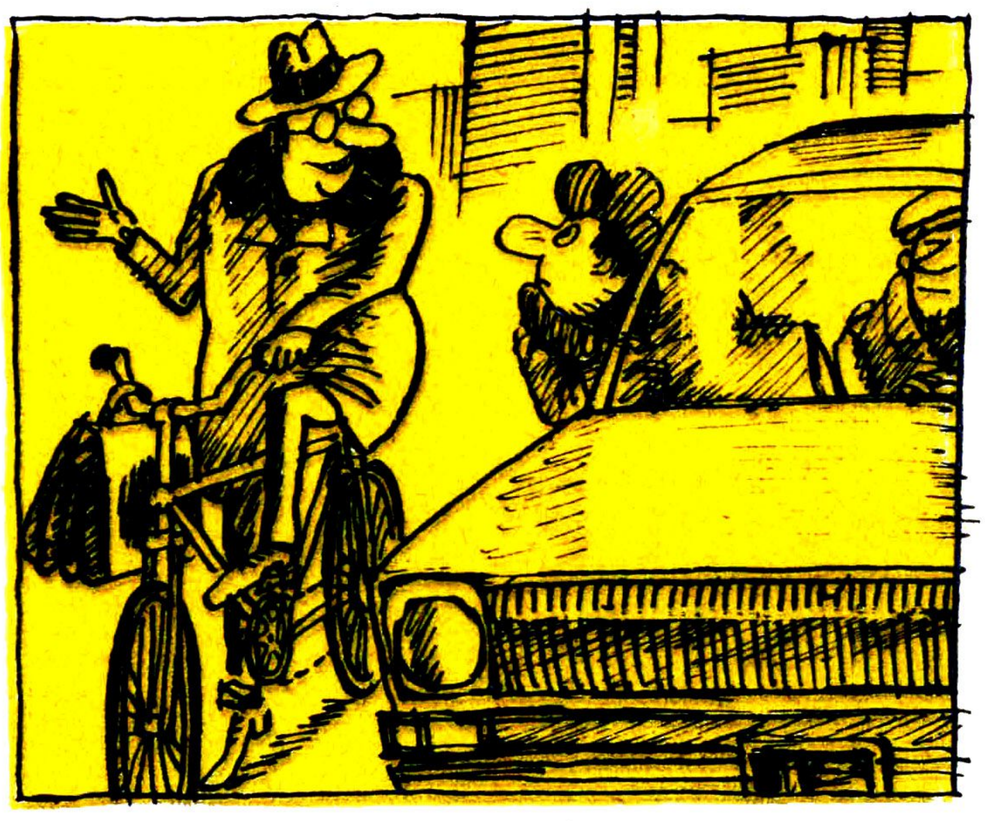

— Незручно перед колегами: усі користуються громадським транспортом, а я — як директор — державною машиною. То оце пересів на велосипед!

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

СЕКРЕТ В-27034 РЕ

Без удаваної скромності, товариші, скажу: я ніколи не вважав себе круглим дурнем і ніхто мене ним не обзивав. Навіть недоброзичливці.

А оце днями виявив, що є на світі люди, яких я ніколи у вічі не бачив, а вони мене, проте це не завадило їм, м'яко кажучи, засумніватися у моїх розумових здібностях. Мені навіть здається, що вони не просто сумніваються, а й глибоко переконані, що я лише недавно виліз із печери.

Керують ці люди Сумським виробничим об'єднанням «Насосенергомаш». Назвати їх поіменно, на жаль, не можу, бо письмове свідчення низької думки про мене, так би мовити, анонімне. Називається воно «Посібником з експлуатації» і вручається кожному, хто купує В-27034 РЕ.

Видрукуваний посібник на непоганому папері. Його обсяг — чотири сторінки газетного формату плюс обкладинка, зміст — вісім пунктів цінних порад, як грамотно експлуатувати В-27034 РЕ.

— Що ж це за таємниче В-27034 РЕ? — вигукне нетерплячий читач.— Якесь суперпотужне устаткування, виготовлене із застосуванням найновіших досягнень електроніки?

Нічого подібного. Повна назва В-27034 РЕ — «Стілець універсальний для ванни». Знаєте, є така штуковина, яку підмощуєш під себе, щоб вода обмивала з усіх боків,— кілька збитих докупи дерев'яних планок.

З пункту першого «Посібника з експлуатації» щасливий власник стільця універсального довідується, що він, «стілець універсальний для ванни», є «допоміжним пристроєм» і «може бути установлений у всіх типах ванн за ГОСТом-1154-73». Подзвонивши у жек, я уточнив, що в моїй квартирі установлена саме ванна «за ГОСТом-1154-73», і полегшено зітхнув: усе-таки гроші на вітер не викинуто.

Пункт другий «Технічні дані» дозволяє обійтися без контрольних вимірів габаритів стільця, бо містить дані про висоту, ширину, довжину і масу.

Пункт третій «Комплект поставки» сповіщає, що «в комплект поставки входить стілець універсальний для ванн (1 шт.) і посібник з експлуатації (1 екз.)».

Пункт четвертий застеріг мене, що «допустиме навантаження на стілець не повинне перевищувати 80 кг. «Зважившись, я зітхнув полегшено вдруге: у ванні ніяка небезпека мені, здається, не загрожувала.

Дещо засмутив пункт шостий «Правила зберігання»: виявляється, тримати стілець потрібно лише «в сухих, закритих приміщеннях», причому в цих приміщеннях не повинно бути речовин, «що викликають корозію металевих деталей». Тільки за цієї умови, а також за умови правильного транспортування і експлуатації, об'єднання гарантує, що його дитя вартістю чотири карбованці, яке відповідає ТУ-26-06-010-04-75 (в цьому запевняє пункт сьомий «Свідоцтво про приймання»), вірно служитиме власникові протягом двох років (пункт восьмий «Гарантійні зобов'язання»).

Ще чотири сторінки «Посібника» чисті і, певно, призначені для відгуків покупців на адресу керівників підприємства. Ну, що ж, свої враження я вже виклав. Єдине, що мене втішає: судячи з тиражу (12 тисяч примірників), керівництво об'єднання «Насосенергомаш» невисокої думки іще про 11.999 потенційних покупців стільця універсального. Отож залишається почекати і їхніх відгуків.

В. БОНДАРЕНКО.

Вітаємо ювілярів!

Письменницю Наталію ЗАБІЛУ з її першим 80-річчям.

Письменника Миколу ОЛІЙНИКА з його першим 60-річчям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Усе прояснилось

ГУМОРЕСКА

Михайло Корнійович Соломаха, інспектор відділу кадрів, акуратно розпечатав конверт.

— Характеристика. Гм! На Сидоренка Дмитра Петровича... 19... року народження. Це скільки йому? Двадцять два! Хороший вік! А мені вже п'ятдесят чотири! Ох роки, роки! Що тут накрутили товариші із цеху?.. Комсогрупорг, передовик, виконує... Гм! Лауреат премії обкому комсомолу. Так-так! Нежонатий! Морально стійкий... Те-ек-с. Дана для вступу у вуз... Гм... Усі хочуть бути вченими! А хто ж буде рядовим?

Він своєю великою рукою накрив характеристику і замовк, похмуро розглядаючи нігті.

— Ну, просто янгол! Причепи крильця, і полетить. Пишуть кат-зна що! А копнеш — і засмердить. Нічого, візьму в оборот — все стане ясним, як на долоні.

...Дмитро Сидоренко виявився худеньким, середнього зросту хлопцем з великим світлим чубом. Блакитні очі і довгі чорні вії робили його трохи схожим на дівчину.

Він чемно привітався, сів на стілець і спокійно чекав. Ні тіні тривоги не було на його обличчі, і це не сподобалось Соломасі.

— Хочу уточнити деякі моменти з вашої характеристики,— вагомо сказав Михайло Корнійович.

— Будь ласка.

— Значить, морально стійкий? А як з випивкою?

— Не п'ю,— коротко відповів хлопець.

— Зовсім не п'єш?

— Ну, чарку-дві сухого вина на свята...

— Бачиш, а говориш: «не п'ю». Значить, все ж таки п'єш.

— Не люблю міцних напоїв. Прагну, щоб голова завжди залишалась ясною.

— У компаніях все ж буваєш? Кажеш, одну-дві чарки вина? А там, де дві, там три і чотири. Значить — п'єш. І намагаєшся ввести мене в оману...

— Ні, не п'ю,— коротко і рішуче відрубав Сидоренко.

— Та-ак. Значить, ти ще і нещирий. Не визнаєш очевидних фактів.

— Факти полягають в тому, що мене ні вдома, ні на роботі ніхто ніколи не бачив напідпитку. Якщо ви уточнюєте «деякі моменти», уточніть і цей. І ви мені не тикайте, будь ласка.

— Ну, добре,— вів далі Михайло Корнійович.— А як по жіночій лінії?

— Не розумію вас.

— Дивись, який наївний! Людина ви доросла. Хлопець собою видний. Мабуть, не одній дівасі голову задурив? А пишуть — «морально стійкий».

Сидоренко обурено знизав плечима.

— У чому, власне, ви мене звинувачуєте?

— Дівчина у тебе є?

— Є.

— Хто така?

Хлопець почервонів, проковтнув слину. Помовчав.

— Дружу з Наталкою Фоміною, лаборанткою з третього цеху.

— А-а! Це та красуня, що виступає в заводській самодіяльності... Коли ви оформите ваші стосунки за існуючим законодавством?

— Але ж...— стороніло почав хлопець.

— Чесний парубок зустрічається з дівчиною з чесними намірами. А у тебе, виявляється, нечесні?

— Та як ви смієте?

— Смію, бо стою на сторожі інтересів заводської громадськості. От для прикладу — а що, коли у твоєї Наталки буде дитина? Спробуй розберись, хто батько. А коли стосунки оформлені — зовсім інша справа...

Дмитро скочив з місця, потім сів, потім знову встав:

— Ви, ви...— голос йому урвався.

— Я — людина, яка добивається правди, людина, старша за вас... Хочу по-батьківському застерегти вас від помилок,— вагомо промовив Соломаха.

Помовчали.

— І останнє — розкажіть про ваших батьків.

Сидоренко трохи помовчав:

— Мати — кадрова робітниця. Місяць тому пішла на пенсію. Батько теж кадровий працівник. Був старшим майстром. Помер півроку тому.

— Петро Сидоренко — зубастий був мужик. Не у всьому його схвалюю. Але умів добиватися свого. І орденів нахапав.

— Не нахапав, а заслужив своїми бойовими і трудовими справами.

— Заслужив, заслужив. Скільки їх було у батька?

— Чотири бойових і три за працю на заводі.

— Нічого собі! Не завадило б перевірити, за які такі заслуги йому стільки нагород.

— Мій батько був чесною людиною! І повторюю — всі нагороди він одержав за хоробрість і за ударну працю,— підвищив голос Дмитро.

— Та годі тобі. Всі ми чесні, поки не копнеш, а копнеш...— він не договорив тому, що худенький Сидоренко рвучко підскочив з стільця, схопив за лацкани піджака здоровезного, схожого на ведмедя Соломаху, і видихнув йому в обличчя:

— Якщо ви посмієте сказати іще хоч одне погане слово про мого батька — я вас уб'ю.— І вибіг із кімнати.

Михайло Корнійович, щоб заспокоїтись, перекладав з місця на місце якісь папки. Потім сказав:

— Як важко дається істина. Ну, от і все прояснилось. Характеристика на Сидоренка потребує істотних доповнень: невитриманий, погано володіє собою...

Валер'ян ЄСЬКОВ.

м. Харків.

Байки в прозі

БІЛИЙ БИЧОК З ЧОРНОЮ ВІДЗНАКОЮ

Жив-був білий бичок. Білий, мов сніг, і дуже гарний. Аж хтось почав писати на нього анонімки. Видно — із заздрощів. І такий, мовляв, він, і сякий. І колір у нього не натуральний, а штучний, і дід у нього — гібрид, і таке інше.

Почорнів з горя бичок. Став мов сажа. Понаїхали комісії, перевіряли, перевіряли, виявилось — наклепи все.

Повеселішав бичок і через деякий час знов побілів. Але темна пляма на лобі лишилась.

Мораль: чорна заздрість не проходить безслідно.

КРИЛАТИЙ ВУЖ

Жив-був вуж. Набридло йому плазувати — почав у бога крила просити. Щоб злетіти, мов орел під хмари. Врешті-решт, ублагав. Виліз на горбок — і полетів. Не встиг піднятись до хмар — погнався за ним шуліка. Кинувся вуж каменем на землю — ледве врятувався. Хотів був, як раніше, між кущами сховатись — крила не пускають. Заплакав бідолаха з досади і на другий день віддав крила своєму далекому родичу — Змію Гориничу. Задарма.

Мораль: народженим плазувати крила тільки заважають.

Олександр МЕЛЬНИК,
робітник.

м. Київ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Завзяті книголюби.

ФРАЗИ

● *Прикмета: підкова приносить щастя тоді, коли її знайдено в магазині кінської збруї.*

● *Ледачий і в Полярну ніч живе аби день до вечора.*

● *Очевидне до неймовірності: у пастуха-вовка гедзі коня з'їли.*

Михайло АРОШЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Перець разом із Комітетом народного контролю УРСР видав чергову серію плакатів і карикатур для ілюстрування стінних газет, стендів та вітрин груп і постів народного контролю та штабів «Комсомольського прожектора».

Вміщуємо кілька малюнків із цієї серії.

Час робочий — спільне багатство,
цінувати його умій.
Ми прогульництву і пияцтву
оголосим нещадний бій!

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

У нехлюїв — своя метода:
добра народного не шкода.
Хай б'ється, валиться, тече —
їм не знобить і не пече.
Пора нам так поставить ділю,
щоб і пекло їм, і знобило!

РОЗДУМИ НА САМОТІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Брав, брав, аж поки не зібрав на однокімнатну ізольовану...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Приписок практика іржава
зручна для деяких проліз.
Вони обманюють державу,
а значить — кожного із нас!

За досвідом

Важко уявити галузь, у якій би не вишукували і не запроваджували передового досвіду. Таких, мабуть, немає. Обмінюватися досвідом нині життєво необхідно. Може, й відсидівся б хтось у куточку — все одно помітять і принципово запитають: «А ти уже обмінявся? Що-що? Нічим? Поміркуй — знайдеш!» І відразу — на якісь курси або семінар. Учись, підхоплюй!

Цього разу за досвідом в Новосанжарську райсільгосптехніку приїхали колеги з Хорольського і Зіньківського районів Полтавської області.

— Ніяк не втямлю, як це їм вдається? — бурмотів начальник Покровобагачанського відділення Хорольської райсільгосптехніки Г. В. Красножон.— І роблять не ліпше за нас, а, бач, приймає замовник роботу.

— Може, сезон якраз був? Бурякозбиральні комбайни ой як потрібні тоді були. Отож замовники не дуже прискіпувалися,— висловив припущення керуючий Зіньківською райсільгосптехнікою М. Д. Власенко.

— І в гарячу пору не взяв би! — вперто заявив Красножон.— Мастило звідусіль тече. Транспортер заїдає. Звукової і світлової сигналізації немає, гальма не працюють... Ох, не хотів би я стрітися такому комбайнові на дорозі!

— А що йому на дорозі робити? Його місце в полі!

— Повинен же він якось зупинятись?

— Може, гальмують, використовуючи природні перешкоди?..

Договорити не дав господар — керуючий Новосанжарською райсільгосптехнікою М. В. Наконечний.

— Так, товариші! Ділюся досвідом! — закликаючи до уваги, гукнув він.— Ремонтникам добре відомо, що полагодити техніку — невелика хитрість. Головне — зуміти передати її замовникові. На цій операції ми й зосередили свої зусилля. Показуємо практично. Припустимо, з господарства-замовника приїхав механізатор. За бурякозбиральним комбайном. Ми їм повідомили, що уже все гаразд. Комбайн стоїть на лінійці готовності. Ось. Підводимо до нього механізатора. Тут важливо не дозволити йому блукати навколо агрегата чи заглядати всередину. Можуть виникнути ускладнення... Отож підвели і зразу садимо за кермо. «Ану, Грицю, сядь на хвилинку»,— повернувся керуючий до котрогось із своїх механіків.

— Та ну його! Що я — камікадзе?!

— Сідай, кажу! Треба ж людям показати. Здалеку за досвідом приїхали.

Механік неохоче поліз на агрегат:

— Прошу зарахувати цей день за два. Потім відгул дасте!

— Добре-добре! Сів?

— Та сів...

— Від гвинта! — по-авіаторському скомандував керуючий.

Комбайн ріденько зачахкав.

— Старт!

Збоку враз підскочили два працівники райсільгосптехніки і злагоджено висмикнули з-під коліс колодки. Агрегат, набираючи швидкість, покотився з горбка до брами. Було видно, що операція відпрацьована у найдрібніших деталях. Тільки-но комбайн пробіг десяток метрів, залізні половинки воріт дружно розчахнулися. Агрегат викотився за межі райсільгосптехніки і, вибравши силу інерції, поволі зупинився.

— Все! Агрегат здано! — урочисто виголосив М. В. Наконечний і тріумфуюче поглянув на колег.

— А далі? Він же не доїде до господарства.

— А далі не наше діло. Виїхав комбайн із двору? Виїхав! Без буксира? Без! Що сталося за брамою, я не бачив.

І керуючий швиденько відвернувся:

— Може, колгоспники самі зіпсували? Полізли без належної кваліфікації. А техніка — діло тонке!

— Е-е-е, у нас так не вийде,— розчаровано протяг керуючий Покровобагачанським відділенням.— У нас із горбка не покотиш. На гусеничних тракторах спеціалізуємося.

— Що вже про нас казати! — озвався колега із Зінькова.— Ми ремонтуємо автомобільні двигуни ГАЗ-51А. Звичайно, намагаємося випхати без паспорта, гарантійного талона. До того ж завжди прискіпуються, що розподільчі вали не центруємо... Важко! Воно б і нам колеса та горбок у пригоді стали. Та що поробиш! Треба в іншому місці досвіду шукати. Не може бути, щоб в інших місцях чогось не винайшли. Треба ж якось здавати замовникам полагоджену техніку!

І учасники семінару попрямували до своїх автомобілів.

Звичайно, згадані службові особи можуть заперечити: саме такої зустрічі в дійсності не було, і наведені розмови — пересічний фейлетонний прийом, вигадка автора. Але щодо всього іншого — це, на жаль, не плід грайливої уяви. Бо справді, машини і агрегати на спеціалізованих підприємствах Полтавської облсільгосптехніки ремонтуються дуже кепсько. Про це свідчить низка заборон, накладених органами Держстандарту на реалізацію ремонтних послуг, які надавалися в Нових Санжарах, Зінькові, Покрово-Багачці... Але, що особливо привертає увагу, такі заборони — не вперше в ремонтній діяльності підприємств. У декого — навіть не вдруге. Проте ремонтні роботи залишаються на стадії, яку можна охарактеризувати словами одного знайомого: «Я вам обіцяв і обіцяти буду!..»

У подібній ситуації тільки й залишається, що покладатися на вищеописаний нами «передовий досвід».

П. СТОРОЖЕНКО.

Полтавська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

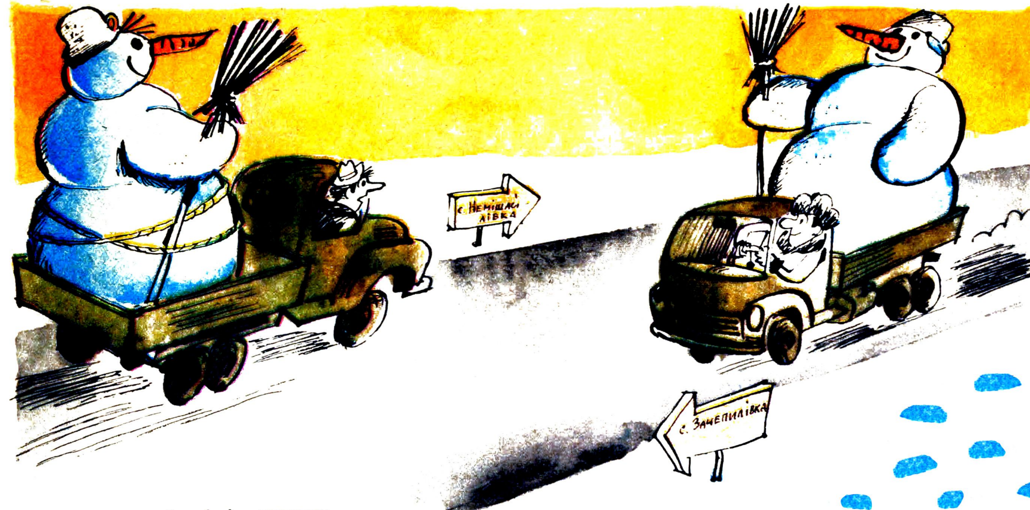

Зустрічні перевезення.

Вісті з того світу

Одних годує, доглядає,
А в тих і крихти одбирає!

І таке можливе...

Це ж треба!.. Живеш, трудишся, ніби ж і газети читаєш, і телевізор дивишся, і радіо слухаєш (та й сусідку, бабу Веклу іноді доводиться слухати), а таку новину й прогавив!.. Виявляється, із потойбічним світом встановлено зв'язок! Щоправда, однобічний: звідси — туди. Точніше — не просто звідси, а з Каліфорнії. Чому саме з Каліфорнії, запитаєте ви? Та тому, що там є фірма «Хевенс Юніон», яка на цьому ділі спеціалізується. Очолює фірму якийсь містер Габор, у минулому — торговець нерухомістю.

Ви, очевидно, поцікавитесь, а як це торговець нерухомістю та, не маючи досвіду, ані відповідних технічних знань, і раптом — нате вам! — зв'язок із тим світом установив.

Що я вам скажу. Коли про бізнес ідеться, то в Америці все можливе. А Каліфорнії просто лише пощастило, що в ній такий спритний та тямковитий містер Габор знайшовся — перший до цього додумався. І ось тим, хто бажає передати на той світ яку-небудь вістку — писульку там чи й телеграму — фірма «Хевенс Юніон» пропонує свої послуги. А із своєї «техніки» зв'язку з потойбічним світом вищеназвана фірма не робить ніяких секретів. Усе — дуже просто: у фірми є спеціальні кур'єри, котрі й відтарабанять вам будь-яке послання на той світ. Не за так, звісно.

Що то за кур'єри? І тут усе, виявляється, дуже просто пояснюється і владновується: це — безнадійно хворі. Вірніше буде сказати так: серед них вербуються кандидати в «кур'єри», а коли ті нещасні із цим світом прощаються, тоді уже й «кур'єрами» на той світ стають.

Оскільки ж усі смертні, на жаль,— в тім числі й у Каліфорнії,— то проблеми з «кур'єрськими кадрами» для містера Габора не існує.

З кандидатами на цю роль проводиться, звичайно, відповідна робота. Відбувається (дозволимо собі уявити) хоча б така ділова розмова.

— Хелло! Кажуть, ви зібралися на той світ?.. Ну, не дрейфте, старина, всі там будемо. Так от у фірми «Хевенс Юніон» є до вас невелике дільце, що пахне бізнесом. Можете прихопити із собою парочку телеграм чи дві-три депешки?.. Куди?.. Та на той світ. У рай там чи що. Одне слово, куди потрапите. Кому передати? Ну там... адміністрації, скажімо. Мусить же вона там бути. А взагалі, прибувши на місце призначення, самі розберетеся, кому передати — адресатів укажемо... Гадаємо, два-три послання вас не обтяжать, а кілька десятків доларів відхопите. Все ж дешевше ваші похорони рідним обійдуться... То як, згода? От і чудово. Щасливої, як кажуть, дороги!..

У рекламних проспектах фірми і такса за послуги вказується: 40 доларів за послання до 50 слів і 60 доларів за «телеграму» до 100 слів. На той світ, зрозуміло. Із цих сум «кур'єрам» виплачується по 10 доларів, решта — містеру Габору.

Тим своїм клієнтам, котрі сумніваються в надійності такого зв'язку, винахідливий глава фірми радить перестраховуватися: відправляти одне послання зразу ж трьома «кур'єрами». Якщо один, мовляв, посіє, другий, приміром, забуде, то третій таки ж передасть. Але, зрозуміло, обходиться це дорожче: доводиться витягувати з гаманця вже утричі більше доларів.

Отак і працює лінія «зв'язку» із потойбічним світом. А поруч із нею працює й друга лінія зв'язку: кишеня клієнта — кишеня містера Габора.

Як працює перша лінія — судити не беремося. В кожному разі, як можете самі догадатися, рекламацій на її роботу не було. Що ж до другої лінії, то тут — усе о'кей: винахідливий містер Габор уже прийняв сотні послань і, відповідно, поклав у свою кишеню тисячі доларів.

Що ж, бізнес у «вільному світі» кожен робить, як може і уміє. Іноді для цього, як бачите, досить тільки шахрайської кмітливості та людської наївності.

В. ЧЕМЕРИС.

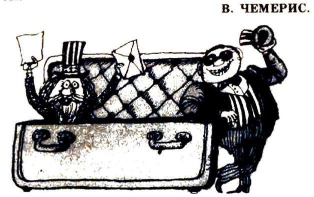

ЗІ СТРАХУ

П'яниця випав із вікна десятого поверху, летить униз і взиває до господа-бога:

— Боже, спаси, боже, порятуй! Пити кину, курити кину, жінці помагатиму, тільки порятуй!..

На диво, впав той чолов'яга в кучугуру снігу. Встав неушкоджений та й каже:

— Ху-у-у, яких лише дурниць не наговориш зі страху...

Повідомив О. МЕЛЬНИК.

*с. Матвіївка
Семенівського району
Полтавської області.*

БОРЩИК

Мати гнала сивуху, а малого хлопця послала на подвір'я.

— Грайся, синку, біля воріт, а як хто запитає, що мама робить, скажеш. «Варить борщик».

От іде дорогою колгоспний бригадир і запитує малого:

— Чому твоя мама не вийшла сьогодні на роботу?

— Борщик варить.

— А скоро вона впорається?

— Е, ні. Борщик тільки-но почав капати.

Повідомила Л. АЧКАЛОВА.

*с. Богданівка
Дніпропетровської області.*

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЧОМУ НЕ НАВПАКИ...

— Ну як, синку, важка наука в університеті? — питає батько студента, що приїхав на канікули до рідного села.

— Умгу...— гмукнув син, ковтаючи вареника,— там такі хитромудрі науки викладають, що вам, тату, й не снилися. Приміром, наука «логіка». Тут вам і силогізми, і дедукція, і індукція...

— Словом, не зівай, Хомко, на те і ярмарок! — хитро всміхнувся батько.— А ти мені скажи, синку, таку просту річ: чому ворона летить до лісу?

— Тут, звісно, можна застосувати котрийсь із законів логіки...— розгублено лупає очима син, облизуючи на губах сметану,— але котрий? Ми ще того не проходили...

— Тому ворона летить до лісу, що ліс не може летіти до ворони,— підказав батько.

— Оце так си-ло-гізм! — захоплено вигукнув студент.

Повідомив О. КРУШИНА.

м. Львів.

ЩОСЬ БУДЕ...

Було це за царату. В одному селі люди майже перестали ходити до церкви. Піп вирішив їх налякати. Домовився з дядьком, щоб той виходив на кладовище і гукав: «Щось буде!» А сам після цього в церкві пророкував:

— Ви чули, миряни, як святий дух спускається над кладовищем і віщує: «Щось буде!»? Не інакше, як страшний суд. Отож ходіть до церкви, православні, й моліться.

Збираючись до церкви, одна молодиця розповіла про це своєму чоловікові. Той, певне, був метикований, бо взяв ціпа й пішов на кладовище... Підстеріг дядька. І тільки той вигукнув «Щось буде!», як уперіщить його ціпом. Підстрибнув дядько від несподіванки і як заверещить:

— Я ж казав, щось буде! На моє й вийшло!

Повідомив Т. АПОСТОЛ.

*м. Олександрія
Кіровоградської області.*

ЗАЗДРІСНА ВОРОНА

Байка-жарт

Ох, і поганющий характер був у цієї Ворони! Сидить собі на узліссі і пильно дивиться: хто що несе? Від її заздрісного ока ніщо не вислизне.

— Карр, де ви взяли яблуко? — пристає.— Карр, прямо на вас із дерева впало? Чому на мене ніколи ніщо не падає? Карр, дайте покуштувати! Що у вас там у кошику ще?

Словом, і це дайте, і це...

А одного разу восени побачила вона на голівці у Білочки золотаву прикрасу — і ледве не луснула від заздрощів. У першу мить не змогла навіть слова вимовити. Згодом, трохи оговтавшись, почала своє звичайне:

— Карр, де ви взяли? Там ще є? Та кажіть швидше, карр!

Навколо засміялися. Ворона розгублено озирнулася і тільки тоді побачила, як багато на землі золотого осіннього листя. Відкинь лінощі, нахилися, збери листя — і сплітай собі вінок, такий самий, як і в Білочки!

— Карр-карр! — виголосила востаннє ображена Ворона і полетіла геть.

Семен МАНІН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

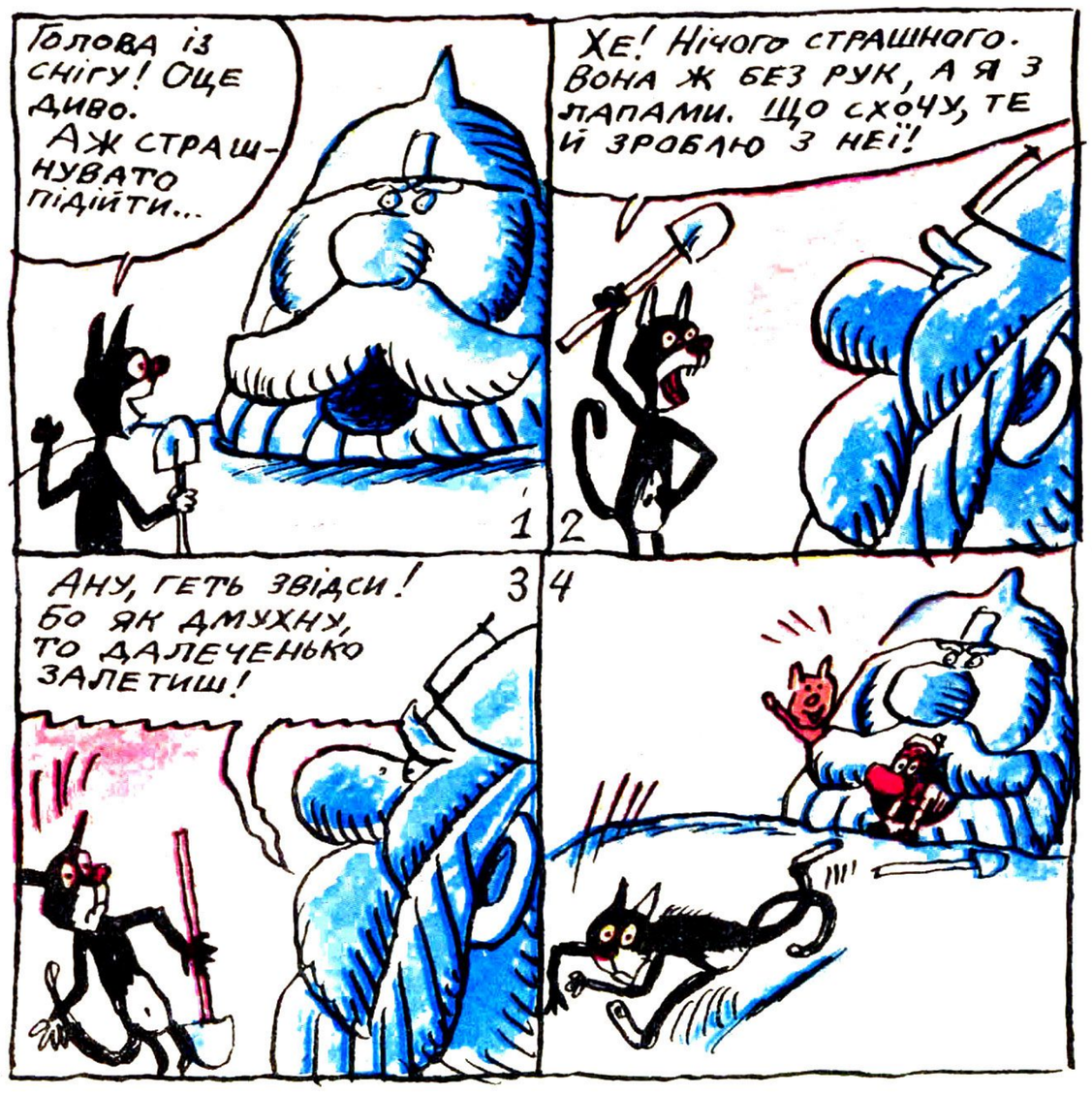

Важкий тягар

Брат у мене — сильний,
Це я добре знаю.
Він мене угору
Легко піднімає.
Він дрова рубає
І приносить воду,
Гарбузи важкенні
Тягне із городу...
Та сьогодні, бачу,—
Брат іде зі школи,
А портфель у нього
Звісився додолу.
— Мабуть, у портфелі
Щось тяжке,— кажу я,—
І підбіг до брата:
— Дай допоможу я!
Брат відповідає:
— Ой, тяжке та й дуже,
В зошиті у мене —
Одиниця, друже.

Ніна ДЕРГАЧ.

ЦАПОК

Скоромовка

У цапка — міцний ціпок,
Ходить сміло в ліс цапок:
Вовк вітається з цапком,
Бо цапок іде з ціпком...

Микола КЛЕЦ.

ШАРАДА

З К — мишей не стане в домі.
З П — з'являється при втомі.

(Кіт-пит).

Василь КРАВЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

«Я придбав механічну викрутку, випущену Ворошиловградським заводом автомобільних клапанів. На всій партії викруток, яка надійшла в магазин у продаж, є поздовжні тріщини на ручках. Не зовсім зрозумілі і написи на супровідних ярликах:

«Строк сохранности — 12 мес.», а нижче:

«Хранить в сухом закрытом помещении».

В. САРБАШ.
м. Збараж на Тернопільщині.

Шановний тов. Сарбаш!

На ярликах усе написано правильно. Папір, на якому вони надруковані,-- матеріал ненадійний. Якщо ви залишите їх у вологому відкритому приміщенні, ярлики можуть попсуватися, зогнити. Отож радимо Вам зберігати свій ярлик в опалюваній та провітрюваній кімнаті. Тільки за такої умови завод гарантує йому цілковите збереження протягом 12 міс. Що ж до самих викруток, то, судячи з їхнього товарного вигляду, завод тут узагалі нічого не гарантує!

ПЕРЕЦЬ.

«ЗАДУШЕВНИЙ» ЛИСТ

Написав матусі Женька
Задушевного листа:
«Добрий день,
моя рідненька,
Моя нене золота.
Я за вас переживаю,
Навіть снилися не раз...
Жаль, що часу обмаль маю,
Щоб приїхати до вас.
Як ви там? Старі, самотні,
З болем в серці й голові...
Шліть мені хоч по півсотні,
Щоб я знав, що ви живі».

ВРЯТУВАВ

Заскучали батько й мати...
В гості звуть вони синка.
І, нарешті, син у хаті!
Старим радість, ще й яка!
Не надивляться на гостя.
Мати — в хусточці новій...
Кожен день частує Костя —
Смажить курочку, чи й дві...
Так синок, батькам на втіху,
Гостював чимало днів,
І лише тоді поїхав,
Як курник опорожнів.
А дружкам казав охоче:
— Кепсько старики жили.
Якби я був не наскочив,
Їх би кури... загребли.

Семен САВЧЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

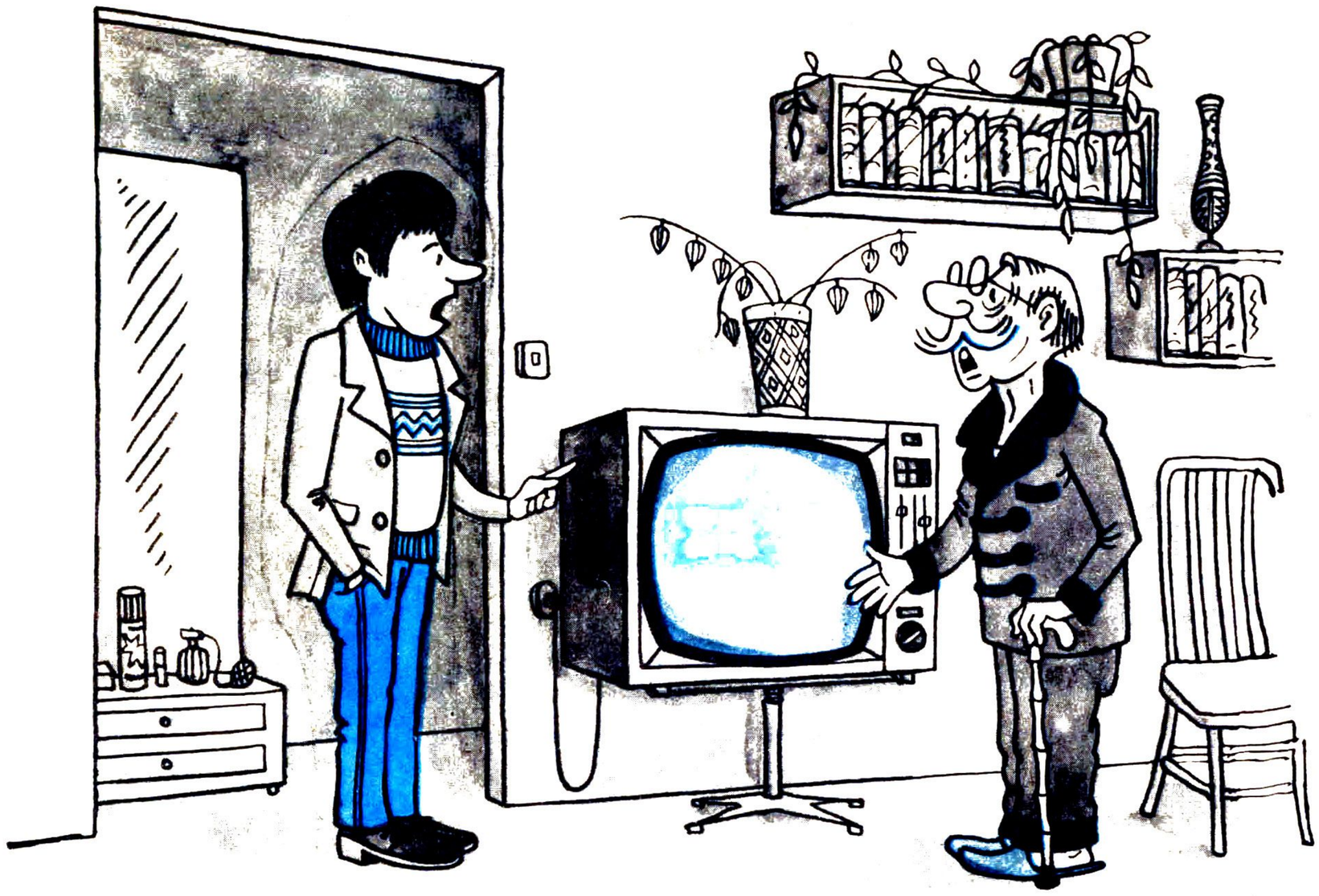

— Придивлявся-придивлявся, прислухався-прислухався — нічого не бачу й не чую. Чи це я вже осліп і оглух?!

— Ні, дідусю. Це наш телевізор зіпсувався, а майстер уже другий тиждень не йде і не йде...

НА РІВНІ

ГУМОРЕСКА

Якось вранці у село Голубі Левади
Із району подзвонили голові сільради:
«Ждіть комісію,— сказали,— обласного рангу.—
Потім важко засопіли, ніби жали штангу.—
Їдуть вас перевірять, чи без панібратства
Ви ведете боротьбу супроти пияцтва.
Тож людей оповістіть, тільки без роздзвону,
Щоб ніхто в ці дні не смів гнати самогону.
Щоб в їдальні і кафе «Рожеві вітрила»
За столами гультяї не пили «чорнила»...
Як комісія скінчить свою перевірку,
Повезіть її у гай, на «Зелену гірку»!
Щоб там був і шашличок, й молоденькі півні...
Словом, дайте їм обід на високім рівні».

...Перевірка у селі кілька днів тривала.
Та комісія «жучків» безліч назбирала.
Уяснила, що довкруг чути запах браги,
А на це сільвиконком не зверта уваги.
Та й робота виховна йде незадовільно.
Через це і пиякам у селі привільно.
...Ще не встигли написать акта перевірки,
Як бригаду повезли на «Зелену гірку»...
Після надміцного сну хлопці пізно встали,
Похмелились і таке в акті написали:
«Із пияцтвом у селі боротьба на рівні...»
От що значать коньяки, шашлики і півні.

Петро СИВОЛАП.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАЇЧНІ

НЕ ВИЙДЕ!

«Для нас, водіїв Ровенського виробничого об'єднання «Азот», на нашу настійну вимогу нещодавно було збудовано так звану диспетчерську. Кажемо «так звану», бо нічого спільного з диспетчерською в сучасному розумінні це приміщення не має, оскільки в ньому відсутні навіть елементарні побутові служби — опалення, умивальник, тощо. А надворі ж — зима. Поскаржилися ми адміністрації об'єднання, що, мабуть, у Баби Яги краща хата, ніж наша диспетчерська, а представники адміністрації сміються: «То ви спробуйте обмінятися з нею». Що ж, ми готові. Тільки де її шукати, володарку мітли і ступи?»

Водії колони № 2 АТП 17012
об'єднання «Азот». Усього 46 підписів.

Боюся, з того вийде пшик,
В Яги тепера — не курник.
Яга сучасна — горда принда;
Шукайте обміну десь-інде!

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Чув, що у вас місце зайця звільнилося...

Олесь ЖОЛДАК

МАСТИТІ МАСТАКИ

ВТЕЧА

П'ятнадцять літ мене мотає
Поміж Амуром і Дніпром...

До хижаків не звик я ще
Й хапаю дрижаки.

Олег ОРАЧ.

П'ятнадцять літ ніяк спокою
Собі і досі не найду.
П'ятнадцять літ ходжу тайгою
Я по ведмежому сліду.

Не раз на прю коло барлогу
Ставав із вуйком я рудим,
Та виручали власні ноги,
І я лишався невредим!

Але ж і вуйкові в барлозі
Я дався добре узнаки:
Так налякав його, що й досі
Мене хапають дрижаки!..

Але я вірю в спадкоємне:
Хтось інший прийде у тайгу.
Не побоїться після мене
Найти барложище в снігу.

Та холоду йому у п'яти
Такого вуйко нажене,
Що в Київ буде утікати,
Наздоганяючи мене...

Але навряд чи дожене!..

ПРИДИБАШКА

Йшло завулком к е п к а л о.
А назустріч — п о р а л о,
Каже: — Там он г о п к а л о
Б'ється із ч и ч и к а л о м!

Володимир КОЛОМІЄЦЬ.

Зустрічає б р ь о х а л о
По дорозі д и б а л а:
— А ти знаєш, п и с а л о
Повістуху видало!..

Як зачуло х р ю к а л о,
С л у х а л о і н ю х а л о:
— В автори, бач, сунеться,
Трясця його матері!

Напосіло х р ю к а л о
На бідаху п и с а л а!
Підбігає к е к а л о,
Б е к а л о і м е к а л о!

Раптом нагодилося
Д у м а л о-к у м е к а л о,
Та по шиї х р ю к а л а:
«Геть, щоб і не писнуло!»

Чухалися х р ю к а л о,
Б е к а л о і м е к а л о,
Тішилися п и с а л о,
Д у м а л о-к у м е к а л о!

СТОЮ В ЗАДУМІ ПІД ВЕРБОЮ...

В тривожних роздумах навмисне
Запізнююсь на електричку.
Де ж коні? Сподіватись годі!
Ні «гей», ні «но» в степу
не чути.

Василь ШВЕЦЬ.

Коли доспіють помідори
І перетеляться телиці,
Із Гусівки на звітні збори
Я поспішаю до столиці.

Стою в задумі під вербою
Години дві, після обіду.
Тепер ні возом, ні гарбою
Я в Київ більше не під'їду.

Хоч би воли ішли, скажімо,
Або які худющі шкапи!
Зате шугають «Лади» мимо,
Шурхочуть шинами пікапи...

Даремно стишують мотори,—
Сідать не буду у машину,
А краще з Гусівки на збори
Я до столиці пішки двину!

Б'Ю ЧОЛОМ!

Б'ю чолом!
Микола СОМ.

Я живу на Оболоні.
Після всіх моїх пісень,
У доземному поклоні
Починаю новий день.

За дорученням домкому
Видаю «кукуріку!».
Б'ю чолом собі самому
І (щосили!) двірнику.

Мчу із вудками щодуху
На заплаву до зорі,
І ловлю на закидуху
Ота-а-ке-нні пічкурі!..

Перейняв я від народу
І від матері в селі
Добру звичку (а не моду!) —
Бить чолом аж до землі.

Як найшовся в зелен-листі
І як бігав під столом,—
Бабі Христі у намисті
Бив (навпочіпки!) чолом;

Другу цигану Івану
І Пилипу з конопель,
Мушкетеру д'Артаньяну
(За уславлену дуель)!

Бив і знову бити буду
Замашним своїм чолом
Землякам і всьому люду,
Що воює з чорним злом.

А злодюгу-браконьєра
Так торохну я чолом,
Що контужений, холера,
Буде нявкать під столом!

Заявляю всьому люду:
Доки я — Микола Сом,—
Б'ю й нещадно бити буду
Слабаків (отак!) чолом!

На Дніпрі, коло затоки,
Поміж містом і селом,
Хвацько взявшися у боки,
За письмовим за столом
Б'ю (навприсядки!) чолом!

РУБАЇ

(Д. ПАВЛИЧКО)

1

Мені заповідав Омар Хайям,
Щоб рубаї компонував я сам.
Тобі, шановний критику, видніше,
А чи вони усі до шмиги нам!

2

У рубаях вигранюю слова:
Магічне два, помножене на два,
У наслідку є завсіди чотири,
А рівно п'ять — ніколи не бува!

3

Фердовсі пойняла печаль-журба:
Омарові Дмитро — рідня хіба?
Та пояснив Сааді правдомовен:
— Вони маститі мастаки обá!

4

Казав Беділю якось розумака,
Що в рубаях я сміливий рубака.
На те Беділь одвітував поштиво:
Микола Сом — не гірший рубаяка!

5

Із Бухари і Львова вчителям
Привіт передавали і салям
Два газди мудромовні і славутні —
Омар Павличко і Дмитро Хайям.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Громадянин Кисельов не мав, як-то кажуть, клопоту, та купив... холодильник «Апшерон». Мало того, що виявився він неякісним, та ще й до того покупцеві добре довелося попобігати за довідкою, котра б засвідчила, що це чудо техніки — суцільний брак і підлягає обміну. Здавалося б, іди до магазину і обмінюй той холодильник на якісний. Але тут почалися нові випробування для бідолахи-покупця. Дійшло до того, що торговельні працівники поставили йому умову: «Хочете обміняти — упакуйте холодильник». Оскільки здібностей пакувальника у покупця не виявилось, то тривала вся ця тяганина аж доти, поки він не звернувся до Перця.

Як повідомила заступник голови правління Одеської облспоживспілки т. Пригоршнева, Кисельову вдалося-таки, нарешті, спекатися бракованого «Апшерона». А голову Любашівської райспоживспілки А. Д. Ташкенова за тяганину з обміном неякісного холодильника та інші упущення в роботі з посади звільнено.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Нема чого боятися» — так називалася замітка (№ 16 журналу за минулий рік), в якій писалося про те, що у селі Галичівка (Чернігівщина) вже не перший рік клуб перебуває в аварійному стані, а правління місцевого колгоспу «Прогрес» байдуже на це дивиться, як і на те, що тут не проводиться ніяка культурно-масова робота.

Після виступу Перця секретар Коропського райкому Компартії України тов. Махинько повідомив, що замітку було обговорено на засіданні партбюро колгоспу з участю представника райкому партії. Негайно ж було вжито необхідних заходів, нині клуб вже капітально відремонтовано, і в ньому тепер демонструються кінофільми, проводяться лекції, бесіди, виступи художньої самодіяльності.

◆ У тому ж номері, в розділі «Перчанський телевізор» йшлося про те, що у селі Тимкове (Одеська обл). такі трухляві електричні опори, що ось-ось можуть впасти.

Голова виконкому Кодимської райради С. С. Шутяк повідомив редакції, що усі потрібні для ремонту матеріали завезено і роботи по реконструкції електричної лінії вже розпочато.

◆ Ще три роки тому жителька села Климентинівки (Менський район) Скепська К. Г. уклала угоду з Березнянською рембуддільницею облпобутрембудтресту на спорудження житлового будинку. Працівники рембуддільниці тоді ж гроші сповна одержали, а от коли вони збираються закінчити це будівництво, й досі ніхто не знає. Про це писалося у замітці «Сімейна реліквія», яку було опубліковано у «Перці» № 20 за минулий рік.

Як повідомив заступник голови виконкому Чернігівської облради Б. І. Сенько, виступ Перця було розглянуто в облвиконкомі. За тяганину виконробу Березнянської дільниці В. Карпенку оголошено сувору догану. Нині усі, передбачені угодою, роботи повністю виконано.

◆ У своєму листі до редакції жителі села Нечаївки (Сумщина) поскаржилися на погане електропостачання.

Голова Конотопського райвиконкому І. В. Безрук повідомив, що таке становище створилося через те, що у селі зіпсувався трансформатор. Нині встановлено новий трансформатор, і ніяких нарікань на електропостачання тепер немає.

◆ Через річку Уж поламався місток. І саме через це маршрутний автобус перестав заходити до села Стужиці (Закарпатська обл.). Мешканці села писали про це редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Великоберезнянської райради П. Я. Липкань повідомив, що місток відремонтовано і автобусний рух до села відновлено.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Працював, не шкодуючи чужих сил.*

● *Турбота про людину була головним у його роботі. Правда, людиною він вважав лише себе.*

● *Сіяв перед начальником компліменти — виростали премії.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Швидше повертайтеся! У мене за півгодини закінчується робочий день!

Підкажи, будь ласка, з якого матеріалу виготовляють труби для газопроводу? Як на нас, колгоспників села Хобултове Володимир-Волинського району Волинської області, то ми твердо переконані, що їм властиві такі ж якості, як і природному газові, а зокрема — летючість. І переконала нас у цьому бурхлива діяльність Луцького будівельного управління № 536 Міністерства монтажних та спеціальних будівельних робіт УРСР. Ось уже десятий рік поспіль виділяє республіканське Міністерство сільського господарства труби для газифікації нашого колгоспу. Але варто їм потрапити до рук будівельників вищеназваного управління, як ті труби тут же, ніби випаровуючись, кудись безслідно зникають.

ДОПИТЛИВІ КОЛГОСПНИКИ.
Волинська область.

●

У минулі часи, розповідають, був такий не зовсім культурний звичай: поганому співакові на сцену прямо під ноги кидали віник або мітлу, натякаючи, щоб він вимітався геть. Кажу «не зовсім культурний», бо воно якось не гармонує — театр і віник. А от якби кинути віники під ноги керівникам Черкаської заготконтори, яка їх заготовляє у селах Степанки та Хацьки, то це було б справедливо. Річ у тім, що підмітати тими віниками ніяк. Вірніше — нічим. Якісь цурпалки, а не віники. Черкаське виробниче об'єднання «Азот» придбало цілу партію такої продукції і тепер саме не раде. Доводиться робити з п'яти віників один, а коштує вся покупка недешево. От я й пропоную: або ж кинути віник під ноги заготівельникам, нехай вимітаються геть з такою заготівлею, або ж узяти наш, нами ж доведений, так би мовити, до світового стандарту віник, і вимести ним усіх бракоробів.

В. ТЕСЛЕНКО.

●

Тобі, мабуть, відома пісня: «Ой сусідко, сусідко, сусідко, позич мені решітко, решітко...» Ну, і так далі. Щодо решітка, люстерка і такого іншого ми не в претензії. Самі можемо купити. А ось відносно іншого...

До речі, дозволь, Перче, відрекомендуватися. Ми — сімейне населення гуртожитку, що по вул. Пацаєва, 28 м. Кіровограда, всі ми працюємо на комбінаті «Кіровоградважбуд».

Так от, дівчатам у сусідньому гуртожитку живеться славно: у них і прибиральниці є, і вихователі, та й комендант є. Непогані умови створені і для чоловіків. А от на сімейних цей сервіс не розповсюджується. На верхніх поверхах, від 4-го і вище, живуть в кімнатах сімейні. Тут на весь поверх, як правило, одна плита. Та то таке... Головне, що і від ліфта нас «відлучили» — піднімайтеся у свої високості, як знаєте.

Нагадай, друже Перче, начальнику комбінату тов. Троценку Г. В., щоб потурбувався нашим побутом, а за одним порадь його заступнику по побуту тов. Мельниченку М. А., щоб якось розжився для нас, сімейних мешканців гуртожитку, віником та ключем до ліфта, аби стомлені, після роботи, не тюпали ми нагору пішки.

Сімейні мешканці гуртожитку по вул. Пацаєва № 28, м. Кіровоград

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4**. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: **252047, Киев-47**, ул. **Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 4 (1142) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».
Виходить двічі на місяць.
Здано до набору 17.01.83. Підписано до друку 02.02.83. БФ 15230. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.503.700. Зам. 0208.

© **Журнал «Перець» 1983 р.**
Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

В АМЕРИКАНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАСОБІВ СМЕРТОВБИВСТВА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Колего, а чим ми сьогодні порадуємо замовників із Пентагону?

Мал. М. ЛИТВИНА

Ненажера.

Мал. М. МАЛОВА

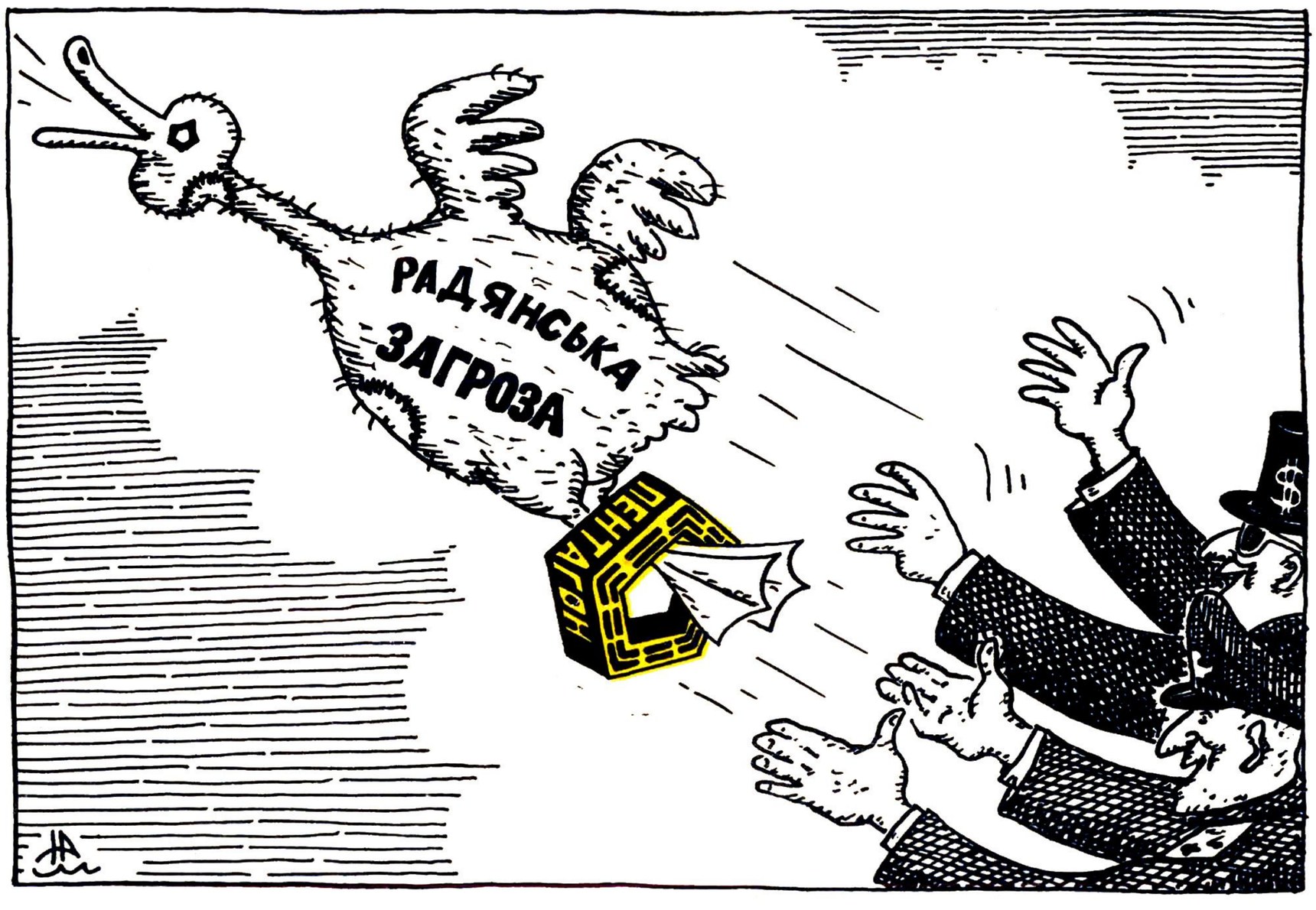

Закільцювали...